

(המשך מעמוד 17)
 מחזה והצגנו אותו בטלביזיה, התחלתי לקבל אצל איסה שעורים פרטיים. כמה שבועות לאחר מכן כבר היתה בידה הצעה לתפקיד חדש. אלא שהפעם לא היה זה תפקיד רגיל. כי יותר ממה שאיליין שיחקה אותו, שיחק התפקיד משוק חשוב בדרך חייה של הנערה השחרחרת והצנומה. היה זה מחזה שהתבסס על ספרו הנודע של ג'אן הארסי, החוסה, המתאר את מרד הגטו. כפילתה של השחקנית הראשית עזבה, ומפיק המחזה פירסם מודעה על המקום שהתפנה.

כשהגיעה איליין למקום הבחינות, היה עליה לחכות בתור עצום. כשהגיע תורה, היתה כבר כולה נרגשת ורועדת, מצב-רוח שלא התאים כלל ליום הולדתה העשרים, שחל באותו יום.

היא עלתה על במת המבחן ואמרה בשקט לבוחן: "היום יום-הולדתי, ואני מקווה שזאת תהיה מתנת יום-הולדת שלי." "מה?" קרא האיש מופתע, והוביל אותה ישר למפיק, שישב באולם. "אתה שומע, גם לה יש יום-הולדת היום!"

קרמט בלומגרדן, אשר הפיק גם את ה"גירסה הברודוואית של יומנה של אנה פרנק, קם ממקומו, לחץ את ידה של איליין. "היום גם יום הולדתי", חייך, "קבלי את ברכותי..."

כשחזרה איליין הביתה, לאחר שהגישה את קטע המבחן, כבר צילצל הטלפון והביא את הבשורה שכה היכמה לה: "קיבלת את התפקיד, בהצלחה!"

כדי פיתוי שג' בינויים

משך שלושה חדשים הופיעה איליין כמעט ערב-ערב לצידם של השחקנים הראשיים במחזה. או גילתה להפתעתה כי, בעצם, היא יודעת מעט מאד על ההיסטוריה של העם אליו היא משתייכת ושעליו נסבה עלילת המחזה. היא התחילה לקרוא יותר על ישראל, החליטה כי היא מוכרחה לבקר בארץ.

את הדחיפה האמיתית, שהפכה את היסוד סיה להחלטה נחושה, העניקה לה השחקנית הישראלית שושנה שני, ששיק, ששהתה באותו זמן בניו-יורק, למדה שם מישק, הכירה את איליין, הביאה אותה לחברה הישראלית של ניו-יורק. בערבים היו ה"שתיים יושבות כש"איליין לא פוסקת מלשאול ולבקש לדעת הכל על ישראל. שושיק עשתה כמיטב יכולתה, הסבירה לידידתה בדיוק מה מצב התיאטרון הישראלי ומה הם סכוייה לזכות בקבלת תפקיד כלשהו. אותה שעה התיידדה גם עם אלי ויזל, כתב ידיעות אחרונות באמריקה, שחיוק את החלטה לבוא לישראל.

הרעיון כבש את איליין כליל. היא נרשמה לאולפן העברי של הסוכנות היהודית בניו-יורק, ובקעשנות האופיינית לה למדה ערב-ערב עברית. לפני ששה חדשים, לאחר ש"למדה הודש באולפן, סידרה בזמן זה את הניירות הדרושים, ירדה איליין בשדה התעופה בלוד.

הדרך הראשונה היתה כמובן, לתלאיבי. היא נבחרה בתיאטרון הקאמרי, שהתרשם מכשרונה ומכוח-הרצון שלה, אולם העברית שלה היתה עדיין דלה, לא הספיקה למה שנדרש משחקנית על במה עברית. היא הבינה כי אם רצונה להגיע למשהו, עליה לעזוב את תלאיבי, את כתייהקפה והרחוק בות ההומים, לחפש לה מקום בו תוכל, לפחות, להתחיל את דרכה, ללא פיתויי הבינויים. היא הגיעה לחיפה.

כדי מילים גסות

בעיר הכרמל קיבל אותה במאי התיאטרון העירוני של חיפה, יוסף ("ספוי") מילוא, הסכים שתפנה בהצגה עליה עבד, מעגל הגיר הקונקאזי. אולם בתנאי אחד: עליה ללמוד עברית.

שוב נרשמה איליין לאולפן, למדה עברית משך חודשיים. אולם לגביה לא היה זה לימוד פשוט. היא היתה חייבת ללמוד לבטא את המילים כהלכה, ללא מיבטא אמריקאי. לצורך זה קיבלה שעורי-מיבטא פרטיים מ"אשתו של מילוא.

"בתחילת החזרות היו לפעמים רגעים לא-נעימים ביותר", היא נזכרת בחיוך. "אמנם למדתי עברית באולפן, אבל היו מילים שלא הבנתי בטקסט. כמו מה זה נאד-נפות, או לחרבן, מילים שאפילו הבמאי לא הצליח ברגע הראשון לתרגם לי."

אולם שבועות העבודה המפרכת היו כד"איים. כאשר תמה הצגת-הבכורה, והקהל הריע ומחה כף לשחקנים, הרגישה איליין כי גם בישראל משתלם כוח-הרצון - אפילו מאחורי מסיכה של גומי.

שהיום כדאי יותר לקנות גרבים. היום סורגים גרבים מהר יותר ואפילו טוב יותר. גרבי, אורלון* לגבר ולנער מתוצרת, "לודזיה" הן חמות וחזקות, נוחות ל- לבוש, קל לכבסן, ושומרות על צורתן לימים רבים.

הנסיון, המומחיות והמו- ניטין של, "לודזיה" מציעים לכם את גרבי ה. אורלון - בדוגמאות וגוונים נהד- רים וגדלים שונים. עשו לכם הרגל - להנאת כל רגל - רכשו גרבי. אורלון - של, "לודזיה".

להשיג בכל חנויות הלב- שת גברים בארץ.

מסנת 1924

לודזיה
 ערובה לטאיכות

שם רשום לסיב האקרילי של דופונט.